

DELFTSCH STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTENFEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: B. H. H. ZWEERS ♦ C. A. BAUDUIN
A. A. STHEEMAN, ♦ MEJ. C. H. M. BOEREE, ♦ F. J. M.
BOURDREZ ♦ A. W. NOTENBOOM

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦♦ Begin der jaargang 1 October. ♦♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

TWEDE JAARGANG — No. 9.

ZATERDAG 18 NOVEMBER.

INHOUD: D.S.B.: Herinneringen aan het Lustrum; Muziekgezelschap „Euphonia”. — T. H.: 25-jarig jubileum prof. dr. M. de Haas. — Vereenigingsleven: Lezing Pract. Studie; Bestuursamenstelling Techn. Gezelschap. — Lezingen: Lezing Dr. E. H. M. Beekman. — Gedachten en Gedichten: Maseppa (in gummiwaren). — Reiservaringen van twee studenten: Een excursie der T.H. te Graz. — Boekbespreking. — Mededeelingen.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

HERINNERINGEN AAN HET LUSTRUM V EN AAN HET LUSTRUM II VAN DE N.S.U.

Als we terugzien op de feestdagen die nu al weer bijna twee weken achter ons liggen, kunnen we constateeren, dat de beide Lustra uitstekend geslaagd zijn. In het onderstaande wil ik in 't kort eenige herinneringen aan deze dagen vastleggen.

Donderdag 2 Nov. opende de president van het bestuur van den D.S.B. in de Bibliotheek der T.H. de feestelijkheden met het uitspreken van de Lustrumrede, waarbij hij in den aanhef van zijn rede geliefde te vergeten te noemen de afgevaardigden van V.C.S.B., N.C.S.V., S.S.R. en de Groep der Nihilisten, die juist door hun aanwezigheid, ook tijdens congres en receptie van de N.S.U. blijf gaven van hun belangstelling, die zeer op prijs gesteld werd. Op de rede volgde een druk bezochte receptie.

Na de inauguratie van de candidaat-leden en de uitreiking van het goed uitgevoerde Lustrumboek volgde een zeer geanimeerde kroegjool, waarbij de stemming werd verhoogd door het bezoek van eenige ongewenschte vreemdelingen, die, nadat ze drie keer gelast waren de societeit te verlaten, snel werden verwijderd.

Vrijdagmorgen opende de heer A. v. d. Bijl, president van het bestuur van de N.S.U., het Lustrum II in de Stadsdoelen, met een rede, waarin hij de oprichting van de N.S.U. in 1912 te Amsterdam memoreerde en zijn voldoening uitsprak over 't feit, dat de plannen tot het houden van een congres, die reeds in 1914 bestonden, nu tot uitvoering gekomen zijn.

Na een enthousiaste rede van Ir. A. F. Meyer over de oprichtingsidealen van Unitates en Bonden, vereenigden de congressisten zich aan een gezellige lunch op de met groen en bloemen versierde societeit van den D.S.B.

's Middags werd het congres voortgezet met een rede van Ds. H. G. v. Wijngaarden. Het hieronder volgend verslag van zijn rede is ontleend aan het Alg. Handelsblad.

Ds. v. Wijngaarden verdedigde de volgende stellingen: de tegenstelling gezelligheids- of confessioneele vereeniging bestaat reeds sedert eenige eeuwen, tenminste aan de Deutsche universiteiten;

het groote voordeel van den gemakkelijken en vrijen omgang met in andere faculteiten studeerenden heeft men in beide;

de gezelligheidsvereeniging biedt echter daarnaast gelegenheid tot omgang met hen, die een geheel andere wereldbeschouwing aanhangen.

Daar juist het omgaan met zulke menschen onze menschen- en wereldkennis verruimt, vooral als men op zulk een ongedwongen wijze met hen kan verkeerden als studenten het kunnen, zal ieder student zooveel mogelijk zich aan een gezelligheidsvereeniging aansluiten moeten.

Daar echter de meestal op twintigjarigen leeftijd nog zwakke en wankele levensbeschouwing door het druk verkeer met anders denkenden groot gevaar loopt vernietigd te worden en de maatschappij vooral behoefte heeft aan leiders, die weten wat zij willen, zal ook iedere student zoo mogelijk lid moeten worden van een confessioneele vereeniging, waar door den omgang met

gelijkdenkenden zijn levensbeschouwing versterkt zal worden.

Omdat ieder studeerende dus deze beide ontwikkelingskanten moet gebruiken, is het verkeerd, dat de confessioneele vereenigingen zich ook gaan toeleggen op het gezelligheidsselement door koffietafels en eigen gebouwen; want daardoor zal men de menschen met geheel tegenovergestelde opvattingen niet meer intiem ontmoeten. Een van de grootste voorrechten van den studententijd, breede ontwikkeling en waarachtige waardeering van andersdenkenden, gaat op die wijze verloren.

Gezelligheids- en confessioneele vereeniging moeten beide blijven; ieder moet zich houden op eigen terrein. De student moet, zal hij zijn studietijd goed besteden, van beide lid zijn.

Deze rede, waarin op zoo welsprekende en bewonderenswaardige manier een belangrijk vraagstuk uit de studentenwereld werd behandeld, werd met een daverend applaus ontvangen.

Hierna verdedigde Mej. Mr. Hans Hillesum een tiental stellingen, waarin ze de voordeelen van een Unitas boven een Bond wilde aantoonen. Uit het debat en de gesprekken, die op deze verdediging volgden, bleek wel, dat vele Bondsleden het nog lang niet met de spreekster eens waren.

Als laatste spreker drong Dr. Wicherink, onder den indruk van de toestanden in de Deutsche studentenwereld, aan op zoo groot mogelijke versoering van het studentenleven, daar er nog geen teekenen zijn die er op wijzen, dat aan de slechte tijden spoedig een einde zal komen.

Aan de thé-dansant tijdens de receptie door het N.S.U.-bestuur werd door zeer velen deelgenomen.

Na het congres-diner, waarbij de Bond-of-Unitas-kwestie nog stof voor vele speeches leverde, besloot een tooneeluitvoering in de Stadsdoelen, waarbij zoowel T.U.S.A. als U.S.T.V. uitstekend tooneelspel te bewonderen gaven, dezen welgeslaagden dag op waardige wijze, mede dank zij de medewerking van de Utrechtsche Hel-kapel en de cabaretiers van den R.S.B., die de pauzes vulden.

Een geïmproviseerd bal hield velen daarna nog langen tijd gezellig bijeen.

De autotocht op Zaterdag ging wegens het slechte weer niet door. De deelnemers bleven bijeen op de societeit, waar na een gemeenschappelijke lunch de president van den D.S.B. het Lustrum V sloot, waarmee echter de feestelijkheden nog niet afgelopen waren, want na het réunie-diner volgde een kroegjool met de oud-leden, die buitengewoon geslaagd genoemd mag worden en die een waardig en afdoend einde maakte aan de feestelijkheden. H.

DELFTSCH STUDENTEN-MUZIEKGEZELSCHAP „EUPHONIA”.

Uitvoering op 31 October 1922.

„Euphonia” heeft met de vertolking van een der Hongaarsche dansen van Brahms, aan het slot van den avond, getoond, wat zij presteeren kan. Dit werk, met temperament en con brio ten gehoor gebracht, sleepte de aanwezigen dan ook mee, meer bijvoorbeeld dan de „Geschichten aus dem Wienerwald”, waarmee het programma geopend werd. Strauss' wals werd wel is waar correct gespeeld, maar de Schwung van deze heerlijke muziek, die den toehoorder van zelf in een dansstemming kan brengen, ontbrak af en toe.

Wat de overige twee orkestnummers betreft, slaagde de uitvoering van de Russische ballade, die blijk gaf van een goede muzikale opvatting, beter dan het menuet van Paderewski, waarin het luchtig-gracieuze karakter niet geheel tot zijn recht kwam.

In het algemeen genomen heeft de avond bewezen, dat

„Euphonia” zeer groote vorderingen gemaakt heeft. Zij zal echter, naar wij meenen, nog meer kunnen bereiken, als het orkestje geleid zou worden door iemand, die zelf niet medespeelt. De eerste violist toch kan, ook al is hij de „spiritus rector”, uit den aard der zaak het geheel niet voldoende overzien, terwijl de pianist (die dit keer, als het „Fernorchest” in een symphonie van Mahler, achter de schermen geplaatst was) eigenlijk slechts op de repetities de maat dient aan te geven.

Dat veel bereikt kan worden, bleek wel gedurende het laatste nummer, toen het spel duidelijk aantoonde, welk goed materiaal er in het orkestje aanwezig is.

Het is dan ook te hopen, dat „Euphonia” voort zal gaan op den goeden weg, dien zij thans reeds ingeslagen heeft.

Van de solisten wist de heer Stenfert zijn gehoor te boeien, door eenige liederen met machtig geluid ten beste te geven. De zanger had het zich niet gemakkelijk gemaakt met werken als een aria van Bach en Schubert's „Du bist die Ruh”. Misschien zelfs iets te lastig; zoo eischt de aria uit de Pfingstcantate een voordracht, waarin het „frohlocken” nog beter uitgedrukt kan worden.

De heer Bruins gaf met gevoelig gespeelde violoncellosoli bewijs van zijn muzikaliteit. Hij werd uitstekend geaccompagneerd door den heer Schepp.

Dat ook de heer van Alphen met de Cavatine van Raff, waarin hij de Schmelz van zijn viooltoon liet bewonderen, veel succes oogste, behoeft wel niet gezegd te worden. O.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

25-JARIG JUBILEUM PROF. DR. M. DE HAAS 1897—1922.

Op 1 November l.l. was het 25 jaar geleden, dat Prof. M. de Haas benoemd werd tot leeraar aan de toenmalige Polytechnische School.

Dat deze gebeurtenis niet „onopgemerkt voorbij ging” zal ongetwijfeld velen, zeer velen zijner leerlingen en oud-leerlingen goed hebben gedaan. De gelegenheid toch doet zich zo zelden voor, een hoogleraar blijk te kunnen geven van de waardering, die zijn arbeid ondervindt; eigenlijk kan die alleen tot uiting komen bij dergelijke jubilea. En dat er in dit speciale geval werkelijk sprake was van een behoefte om onze sympathie voor „de oude De Haas” te tonen, zal wel iedereen, die maar enigzins bekend is in de Delftse studenten-maatschappij, beamen.

Want het betrof hier voor ons niet het jubileum van een hoogleraar, die 25 jaar lang aan de T. H. was verbonden geweest zonder meer; neen: hier gold het onze professor De Haas, een hoogleraar, die zo bij uitstek toont te begrijpen wat er in ons omgaat: wat ons interesseert, waar wij minder belang in stellen, waarnaar onze wenschen uitgaan.

De taak van een docent in de afdeling der algemene wetenschappen is niet gemakkelijk. Elk jaar weer levert het middelbaar onderwijs honderden jonge mensen af, die aan de T. H. verder gaan studeren; die, zodra ze op Delftse grond staan, denken ingewijd te worden in de geheimen der techniek. Om dan te erwaren, dat de eigelijke „techniek” voorlopig bijzaak is, dat eerst de hulpwetenschappen aan de beurt komen; dat ze de eerste twee jaren minstens voor 80 % aan de wis- en natuurkunde zullen moeten wijden. Voor velen is dit een ontgocheling; velen ook zien er het noodzakelijke van in; maar slechts weinigen zullen zich met élan op de hen voorgezette leerstof werpen. Och, laten we 't maar bekennen: wij allen haast waren in onze eerste Delftse jaren, als het wis- en natuurkunde betrof, minimum-lijders!

Welk een moeilijke, en bovenal ondankbare taak voor een hoogleraar, om kollege te geven aan, de oefeningen te leiden van een dergelijke schare gematigde onverschilligen.

Maar welk een geluk, dat daarmee hier te Delft een man als prof. De Haas voor een zeer belangrijk deel belast werd; prof. De Haas, die een groot docerend talent paart aan het juist doorvoelen, wat zijn auditorium aantrekt; prof. De Haas, die bij haast elk onderwerp, dat hij behandelt — en dat ons vaak niet, of slechts in zeer ver verwijderd verband met de techniek, die we hier dachten te beoefenen, scheen te staan — telkens en telkens weer wijst op de vele banden, die de natuurkunde aan de techniek binden, die vaak zo vast zijn, dat fysika en techniek in elkaar overgaan.

Maar die ook vaak zo los of zo „onverwacht” zijn, dat de „utiliteits-mensen” reeds hun overbekend: „wat heb je daar nou aan?” op de tong hebben; en dan, op die ogenblikken, dan is prof. De Haas in zijn element! Dan weet hij ons te bezielen voor die „hulpwetenschap”, die hem lief is; dan doorgronden we de moeilijkheden, die elke ontdekking op fysies gebied voor de techniek kan bieden; dan dringt het tot ons door, dat de natuurkunde voor ons geen hulpwetenschap is, maar de hoofdwetenschap, waaruit wij technici steeds hebben geput, en die tot in lengte van dagen de bron zal zijn, waaraan onze baanbrekende denkbeelden niet alleen ontleend zullen, maar moeten worden. Dat is het, wat prof. De Haas zo bij uitstek verstaat ons bij te brengen; en dat is het ook, wat hem voor ons doet uitsteken boven de docent-zonder-meer, waarvan men het vak

leert, heel vaak echter zonder de betekenis ervan te doorgronden.

Prof. De Haas is in de volste zin des woords hoogleraar aan de Technische Hogeschool.

Doch niet alleen leert hij ons de natuurkunde als fundament kennen; ook de grote waarde daarvan als hulpwetenschap bij het behandelen van technische vraagstukken weet hij immer op de voorgrond te stellen. Volkomen beheerst hij dat eigenaardige onderdeel ervan, dat als „technische fysika” zich langzamerhand een geheel aparte plaats heeft weten te veroveren; zijn kolleges over thermodynamika, vooral ook die voor de derde- en vierdejaars werktuigkundigen tonen ons, welke grote triomfen de natuurkundige behandeling van technische vraagstukken reeds vierde, en welke grote mogelijkheden deze nog voor de toekomst biedt.

Te weinig worden deze kolleges, die wellicht aan geen enkele technische hogeschool ter wereld zo duidelijk en zo omvangrijk worden gegeven, hier gewaardeerd; te weinig beseft men hier, dat het juist deze wetenschappelijke opleiding is, die de ingenieur moet doen uitsteken boven de middelbare technikus.

In prof. De Haas bezit de T. H. een niet genoeg te waarderen hoogleraar.

Op 1 November hield prof. De Haas een receptie in zaal 207 van het gebouw voor W. en S.; hij werd toegesproken door de rektor magnifikus, prof. L. A. van Royen, namens de Senaat der Technische Hogeschool; door prof. Dr. Ir. J. Kraus namens het Kollege van Kuratoren; prof. Ribbius namens de Senaat der Handelshogeschool te Rotterdam; C. E. van de Stadt, voorzitter der D.S.N.V. „Christiaan Huygens” namens leerlingen en oud-leerlingen, die de jubilaris tevens, als aandenken aan dit zilveren feest, een boekenkast en bureau-ministre aanbood, geschenk van vrienden, ambtgenoten, oud-leerlingen en leerlingen; de amanuensis L. Olivier, namens het bediendenpersoneel van het laboratorium voor natuurkunde en elektrotechniek, die hem, mede namens dit personeel, een Delfts bord aanbood. Nadat prof. De Haas allen in een treffende toespraak bedankt had, werden de zeer talrijke aanwezigen in de gelegenheid gesteld, hem persoonlijk geluk te wensen.

Dat het de Technische Hogeschool gegeven moge zijn nog lang van de werkzaamheden van prof. De Haas, die zich zo ten volle aan de opleiding van onze toekomstige ingenieurs geeft, te profiteren, is ongetwijfeld ons aller wens. S.

VEREENIGINGSLEVEN.

CIVIEL EN BOUWKUNDIG STUDENTENGEZELSCHAP „PRACTISCHE STUDIE”

in combinatie met „Leeghwater”, Technologisch Gezelschap, Mijnbouwkundige Vereeniging, William Froude, Electrotechnische Vereeniging.

Lezing op Woensdag 22 November 1922, over „Inflatie”, door Mr. P. J. C. Tetrode, Directeur van de Nederl. Bank te Amsterdam.

Te houden in Zaal 207 van het Gebouw voor W. en S., Nieuwe Laan 76, des avonds om 8.15 uur.

TECHNOLOGISCH GEZELSCHAP.

Het Bestuur van bovengenoemd Gezelschap heeft zich als volgt samengesteld:

- F. Visser 't Hooft, voorzitter.
- E. Elion, secretaris.
- Mej. L. W. E. Böeseken, penningmeesteresse.
- A. N. Nolst Trenité, afgevaardigde naar de C.C.
- A. Dekker, excursieleider.

LEZINGEN

LEZING Dr. E. H. M. BEEKMAN.

Literatuur: Ueberweg-Heinze. Grundriss der Geschichte der Philosophie.

I.

Inleiding: Wat filosofie beteekende voor de Grieken, voor de middeleeuwen en wat zij beteekent in den modernen tijd. Hoe de middeleeuwen konden voortbouwen op de Griekse gedachte, de modernen niet. Wat daarvan de redenen zijn en hoe de ommekeer kwam. Verschijnselen in den allerjongsten tijd, die wijzen op een weder aanpassen aan de klassieke gedachte.

Voor de Grieken filosofie liefde tot de wijsheid. Wijsheid als objectief gegeven, de fil. wijst den weg er aan deel aan te hebben. Eisch der Grieken de moreele instelling der liefde. Ontkenning eener absolute fil. Enkele opmerkingen over de wijsheid. Men spreekt er over: lettend op datgene, waarheen het kunnen uitgaat en lettend op de wijze, waarop wordt gekend. Zij heeft steeds verbinding met het leven. Voor Plato de wijsheid als kennis der goddelijke en menschelijke zaken. Algemeen: wijsheid als kennis om het zijnde en de diepste gronden er van. Filosofie dus liefde tot het zijnde en daarmee gepaard gaande

kennis er over. Wetenschap vraagt een deel van 's menschen wezen, de filosofie zijn heele wezen, de liefdevolle instelling van de geheele geestelijke persoonlijkheid, van wil en verstand tegenover de waarde van het zijnde. Moeilijkheden, die hieruit voortkomen, om de spanning tusschen begeerte en rede. Eisch der Gr. fil. van deemoed en zelfbeheersching. De Gr. filosofie is een leer, om te komen tot contemplatie der wijsheid, de moderne fil. is een wetenschap in positivistischen zin.

De geschiedenis der fil. is als alle geschiedenis de strijd tusschen het objectieve en subjectieve. In bepaalde perioden een overhellen naar het subjectieve, in groote kulturen een richten naar het objectieve (Goethe). In tegenstelling met de klassieke levensinstelling is de moderne steeds meer subjectief geworden. Uitersten in expressionisme, Duitsch idealisme bij Hegel culmineerend, subjectief mathematische natuurbeschrijving. Gevolgen van een subjectieve instelling is het dynamisch beschouwen der dingen. Alles wordt een functie van den tijd, veranderlijk, relatief. Historische instelling tegenover het leven als tegenstelling tegenover de metafysische der Ouden. Voor de Grieken was er orde en maat, een finaliteit in het wereldgebeuren. Natuur en leven worden zoo gericht naar een doel en verborgen een mysterie. De wijsheid daarvan wilde de Gr. fil. leeren kennen. Primair was hier de kosmos (Pythagoras), chaos was er slechts in het menscheijk denken. 't Zwaartepunt komt te liggen in het contemplatieve. Hier tegenover het moderne inzicht van de chaos als 't primaire, het zwaartepunt dus in het actieve leven.

De middeleeuwse filosofie kon voortbouwen op de Griekse gedachte. God als al-liefde (Joannes), deelname er aan door de liefde. Orde-idee o.a. belichaamd in de gedachte van het Gods-rijk. De middeleeuwen geen gevoelig tijdperk, maar streng architectonisch in zijn bouw en scherp logisch in zelfkritiek. Doel der Gr. filosofie te brengen tot kennis der wijsheid, doel der midd. filosofie te brengen tot overwinning der fil. en contemplatie van God in 't geloof. De fil. behoudt haar eigen terrein en methode, maar is niet meer het einddoel van 's menschen streven, zij is niet de slavine van 't geloof; wel is dit grooter dan zij.

Oorsprong der fil. was naar Gr. inzicht bewondering en verwondering over het zijnde. Onderzoek van de beweging, van het stabiele en het vlottende. Eerste fase: onderzoek der objectieve wereld, tweede fase: onderzoek van het eigen ik en zijn kenvermogen, derde fase: de toepassing op het praktische leven (moraal, esthetica, enz.). Oorspronkelijk omvatte de fil. al het menscheijk weten. Langzamerhand werden de natuurwet. en de wiskunde er van afgescheiden. Zij bleef als leer der wijsheid de koningin der wetenschappen. Deze verdeeling en rangorde bleef tijdens de middeleeuwen scholastiek.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

MASEPPA (in gummiwaren).

(Vrij naar Xenophon).

In diepe rust ligt het palazzo maSeppa aan de Voristratos van de oude orakelstad Delphi.

Niets nog, zelfs niet Betsy's welluidende stem verstoort de marmeren stilte der talloze gangen en trapwerken. Alle bewoners genieten in naar sekten gescheiden slaapvertrekken, in Morpheus' armen, welverdiende rust.

Zooooo, ooooook, maSeppa!

In een groote zaal van Carrarisch marmer en op een dito legerstede, geniet de jonge krijgsman den slaap der onschuldigen.

Het lange, lenige lichaam gehuld in een pyjama van rose crêpe de chine, een wellustige glimlach op 't blozende gelaat, gelijkt hij een slapende God.

Naast hem op den vloer ligt zijn trouwe hond, Tarquinius Superbus, die hem reeds zoo menig goede dienst bewees en waaraan hij met een bovennatuurlijke liefde gehecht is.

Eentonig klinkt het rhythmisch samenvallende gesnurk der beide getrouwen.

In 't midden van 't vertrek staat de marmeren toilettafel van den jeugdigen Adonis waarop Amalia's zorgzame hand al die middelen plaatste welke kunnen bijdragen tot meerdere schoonheid, gezondheid en welriekendheid haars minnaars, heerlijke balsems en kruiden, aangevoerd door reizende kooplieden uit 't verre Oosten, als pepsodent, quelques fleurs, crême Simon, abdijsiroop, en zoo verder. . . .

Ook valt op deze zelfde tafel in 't oog een volledige manicure een doosje Sciffs (heerlijke 1 cent sigaret) en een telephoon!

Een telephooooon! lezer! een telephoon. Schrik niet lezer, een té-léphooooon!

Wieieieieieie. . . . iiiiiiiis. . . . maSeppa!?

maSeppa is het groote opperhoofd der sabelzwaaiers, in de oude, oude, gevaarlijke stad Delphi.

Trots zijn jonge jaren heeft hij reeds 't volle vertrouwen van de bewindvoerders te Athene, zijn moed, zijn tactvolle wijze van optreden en zijn grondig prestige bij de woeste horden der sabelzwaaiers, maakten hem tot den aangewezen gummi-dictator voor de oude rumoerige orakelstad, broedplaats van gevaar-

lijke wetenschappelijke Stroomingen en Samenzweeiders, die onder de auspiciën van meergenoemd orakel plannen smeedden tegen de veiligheid van den Staat.

Rrrrrrr! rrrrrrr! rrrrrrr!

Klirrend verscheurt een wreed geklingel de majestueuse snurkstille des vertreks.

Grollend draait de krijgsman zich om in zijn bedstede en steekt een lodderige arm uit en. . . . zet de wekker af, om vervolgens als gewoonlijk nog eenige uren door te maffen.

Rrrrrrr! rrrrrrr! rrrrrrr!

Hoe nu? nogmaals zet hij half slapend de wekker af! Rrrrrrrr! rrrrrrr! rrrrrrr!!!

Bij Zeus! Hij richt zich op! 't Is de wekker niet. 't Is de telephooooon! bij Zeus, de telephooooon!

Slaapdronken scharrelt de hoofdman uit zijn lekkere warme bed, trapt Tarquinius op z'n pooten, die hevig blèrend opstuift, rent naar de. . . ., brengt dezelve aan zijn oor en stuift, bijna op 't zelfde oogenblik op van schrik en woede. Helaas 't is weer zoo ver!

Weer zijn het de voor geen misdaden en gruwelen terugdeinzende, beruchte Samenzweeiders, de leden van het Phoenixverbond.

Veel reeds heeft deze beruchte kongsi van zich doen spreken, vele malen reeds bracht zij 't leven en de bezittingen der stedelingen in gevaar, doch evenzoo vele malen wist ook telkens de onversaagde moed des opperhoofds 't gevaar in zijn embryonale vorm te fnuiken.

Maar thans!, Reeds meldt men hem dat de wreedaards hun hal verlaten hebben en een onschuldig burger van spionage verdacht, op de openbare straat aan 't doodmartelen zijn.

Hij smijt de telephoonhoorn op tafel en begint met zenuwachtige haast zijn wapenrusting aan te gorden. Wanneer hij zóover gevorderd is dat hij zonder gevaar de traditie der goede zeden te schenden, dames kan ontvangen, klingelt hij met een groote bronzen bel, zoodat de echo's van den metallichen klank door 't ruime vertrek lang nagalmen.

Geen twee minuten na dit lawaai, treedt Amalia (zonder kloppen) binnen, gehuld in een snel omgehangen kimono en met nog geheel verwilderde haren.

Na haar een vluchtigen kus te hebben gegeven, bestelt de held thee vermengd met eenige droppels „essence de courage”, terwijl hij op Amalia's herhaalde vragen naar de oorzaak van dit vroege ontwaken, weigert te antwoorden, om zijn geliefde niet noodeloos te verontrusten. Straks wanneer alles afgeloopen zal zijn, en wanneer men zijn bebloed lijk thuis brengt, zal 't tijd genoeg zijn tot weenen, of in 't beste geval wanneer hij met lauweren gekroond en als overwinnaar uit den strijd te voorschijn zal treden, welnu dan zal hij haar alles in dichterlijke woorden verhalen en dan ook zal hij het loon zijner dapperheid in Amalia's armen met volle teugen genieten. Reeds voelt hij de warmte harer vochtige roode lippen en haar glanzend haar streelend langs zijn aangezicht. enz.

Plots wordt hij door een driewerf herhaald gefluit uit deze zwoele overpeinzingen opgeschrikt.

Hij vliegt naar 't raam, kijkt naar beneden en ziet daar de inmiddels ook reeds gealarmeerde sabelzwaaiers reeds geheel gekleed hoewel slaperig en blijkbaar zoo juist van hun stroo-legers ontwaakte, in 't gelid geschaard staan. Goedkeurend grijnst hij de naar hun bestemming en werkzaamheden in „grijprackers”, „ranselvandalen” en „meesleurers” ingedeelde woestelingen toe.

Dan nadat hij de laatste hand aan eigen uitrusting gelegd heeft en de geduchte stormpet heeft opgezet, rent hij naar beneden, op de trap Betsy, die juist met de thee-essence kwam aandragen, haast omverlopend.

Haastig slurpt hij 't wildmakende vocht, omhelst nog éénmaal voor 't laatst zijn bevende beminde en voegt zich dan bij de wachtende horde, waarna 't geheel in loopas in Zuidelijke richting verdwijnt, nageoogd door Betsy's diepbruine oogen.

Steeds sneller gaat 't langs de nog stille straten van Delphi. Een heerlijk gezicht deze wakkere kaerels, echte zonen van 't vaderland, waarop hetzelfde (wanneer 't oogen had) met trots zou kunnen neerzien.

En aan hun hoofd schittert en holt steeds hij, de jonge beschermder der rechtvaardigen, hij, maSeppa, de groote gummi-proleet.

Aangrijpend en ontzagwekkend is het zooals dit kleine troepje dapperen slechts met broze sabels en nietsbeteekenende gummistokken gewapend den strijd gaat aanbinden met de overmacht der wreede samenzweeiders. Doch allen gaan met lachend gelaat en reeds zijn zij op de B.W. Slootos, in welker heldere wateren hun bewegende gestalten als in een spiegel weerkaatsen.

Hier en daar poetst reeds een eenzame dienstmaagd 't stoepje voor de woningen der kooplieden en allen staren zij den doodsverachter vol bewondering na, hij echter heeft heden zelfs geen vluchtig oogknipje voor hen over, daar 't gejoel en de kreten van den gemartelde uit de nabijzijnde Phoenixstratos reeds tot hen doordringen.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIËN.

A. W. UNGER - MARKT 21

ZOUTE BOLLEN EN STENGELS - ZOETE KRAKELINGEN - HAAGSCHE BESCHUIT
 DIVERSE SOORTEN KOEKJES - KOFFIEBROODJES - SUIKERVLIINDERS
 PRIMA BOTERSPECULAAS 20

ZOET ROGGEBROOD - KRENTEN ROGGEBROOD
 LEVERANCIER DER SOCIETEIT „PHOENIX”

F. OOSTERHOFF

≡ ANTIQUITEITEN ≡

VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

HEDEN VERSCHEEN:

HAMLET.

Vertaald door JAC. VAN LOOY.

Geïllustreerd door RIE CRAMER.

Luxe uitgaaf in leer gebonden f 12,50.

Prachtuitgaaf in linnen gebonden f 4,50.

Voorhanden bij de Technische Boekhandel en
 Drukkerij J. Waltman Jr., Binnenwatersloot 33.

CAFÉ RESTAURANT DUYSER

HOEK PHOENIXSTRAAT 20

DINERS 5-7 uur.

à la carte den geheelen dag.

Extra goedkoope
aanbieding.

PASSERDOOZEN 9 P

— f 16,35 —

De meest praktische

TEEKENTAFEL

met rechtgeleiding, lade
 enz., op ijzeren voet

— f 85,= —

A. J. PRINS,

CHOORSTRAAT 4. 46

14

IETS NIEUWS VOOR DELFT EN OMGEVING

Zoo juist ontvangen het door
 kenners zoo hoog geroemde

DOMINICANER-BIER

uit de N. V. Bierbrouwerij
 „De Drie Hoefijzers” - Breda.
 Hoofdagent voor Delft: (30)

Fa. G. C. VAN SCHIE,
 Brabantsche Turfmarkt 30-32,
 — DELFT. —

Neemt proef en U is afnemer!

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN ZATERDAG 18 NOVEMBER 1922.

Met volgas neemt de bende de bocht laatstgenoemde stratos indraaiend en ziet daar in de verte het gruwbre tooneel.

Een laatste bevel weerklinkt, „geen kwartier geven” thans en met onweerstaanbre kracht er op in hollend storten de helden zich op den drom der rustverstoorders.

Kort doch verschrikkelijk is de worsteling, als dolle honden vechten de sabelzwaaiers, neerslaand wat onder hun bereik komt. Overal waar de strijd op 't heetst is, steekt maSeppa's rijzige figuur boven alles uit, zijn rechter zwaait een vervaarlijke zwiepknuppel met gouden handvat, het kenmerk zijner waardigheid en wee dengene wien zij treft.

Na eenige oogenblikken vluchten de samenzweerders in hun hol, vele dooden en gewonden achterlatend.

Vol vreugde vallen de getrouwen elkaar om den hals, vreugde temeer, daar wonder boven wonder geen hunner gedood of gewond werd. Alleen de strijdpet vertoont eenige deuken. Innerlijk voldaan keert dan maSeppa terug naar zijn woning, tevreden over zichzelf en zijn dappere doch tevens tactvolle optreden. Toch heeft de knokpartij hem geen goed gedaan, want zooals hij daar nu loopt langs de Binnenwatersloot is 't een leelijke lange vent met een brillette en o zoo'n rare pet!

J. C. L. B.

REISERVARINGEN VAN 2 STUDENTEN

EEN EXCURSIE DER T. H. TE GRAZ.

Toen we dezen zomer in Graz practisch werkten werden we in de gelegenheid gesteld een excursie van de werktuigkundige afdeling der Grazer T.H. mee te maken. Dit buitenkansje hadden we te danken aan den leider van het reliefwerk in Graz, zelf technisch student, en door z'n ambt bij alle proffen en studenten welbekend. We kregen een introductie bij den assistent, die deze excursie administratief voorbereidde, moesten onze handteekening zetten ten teken dat we afzagen van elke schadevergoeding die ons anders volgens de wet bij ongevallen zou moeten betaald worden, stortten een formidabel aantal kronen voor reiskosten, en de zaak was in orde. Anders dan bij ons, worden de excursies in Oostenrijk door de professoren zelf in elkaar gezet, als toeslag op het theoretisch onderwijs.

Deze excursie ging uit van prof. L., docent in de Mech. Techn., een hoogleeraar die weinig gezien, ja zelfs gehaat was bij de meeste studenten, want hij was zeer sterk tegen verlichting der exameneischen voor degenen die in den oorlog waren geweest; en daarover hadden enkele examinandi zich zoo boos gemaakt dat zij zich niet ontzien hadden den hooggeleerde dreigbrieven te sturen.

Gezien de gekorven aangezichten der meeste studenten leek ons dat voor den bedreigde niet zonder levensgevaar te zijn, maar prof. L. scheen er toch niet erg onder gebukt te gaan, want gemoedelijker en jovialer professor hadden we ons bezwaarlijk voor kunnen stellen.

Na wat we van hem gehoord hadden verwachtten we iemand te zien met strenge oogen en voortdurend gefronste wenkbrauwen, die niet anders dan de hoogst noodige woorden tot enkele speciale gunstelingen zou spreken.

Maar neen hoor! Om 6 uur 's morgens precies kwam hij de stationshall binnen ijlend: een eenigszins buikig heer, gekleed in sportbroek en schillerhemd, steeds lachend, alles zelf bedisselend. Hij groette iedereen, kwam ons plotseling de hand drukken en was het volgende oogenblik weer heel ergens anders bezig.

Enkele seconden later, toen alle studenten zich om hem heen verzameld hadden, riep hij: „Kema! kema!” (Gehen wir!) en we trokken en file door de controle naar de voor ons gereserveerde wagens van den trein naar Kapfenberg. We zouden n.l. eerst in Kapfenberg, dat $\pm 1\frac{1}{2}$ uur sporen van Graz ligt, de Böhler-Stahlwerke gaan bezichtigen en daarna de staaldraad-fabrieken van Felten & Guillaume te Bruck, een stadje er dicht bij gelegen.

Toen we door de modder en den regen de fabrieksgebouwen bereikt hadden, legden we bij den portier onze overvullige jassen en rugzakken af en splitsten ons in 3 groepen, ieder onder aanvoering van een ingenieur, die natuurlijk ook de onvermijdelijke sabelhouwen op den linkerwang had.

Van de fabriek zullen we maar geen verslag geven, van de mooie en vernuftige machines, die we bewonderden en waar we naar keken met een gezicht alsof we 't volkomen snapten. Maar wel dienen eenige typische dingen gememoreerd, die ons troffen omdat ze op de meeste fabrieken niet te zien zijn.

De fabriek leverde oorspronkelijk oorlogsmateriaal, maar legde zich na den vrede voornamelijk toe op het gieten van stalen klokken, daar in den oorlog alle bronze klokken uit de torens waren gehaald. Zoo stond er nog een groote 2000-tons

smeedpers van Haniel & Lueg, zooals men weet, de grootste ter wereld. Maar hij werd haast niet meer gebruikt nu er geen zwaar geschut meer te maken viel. In de klokkengieterij was echter druk werk en de fabriek leverde al zooveel klokken af dat onze gids met trots vertelde: „Jetzt läuten in ganz Steiermark unsere Glocken”.

Op het terrein lag een enorme stapel vliegtuigcylinders, onbruikbaar gemaakt door een gat, dat er in geslagen was. Ook waren er prachtige krukassen voor vliegtuigmotoren, die men vernietigd had door ze op twee schragen te leggen en er een slag met den moker op te geven. Dit werk had men door Oostenrijkers willen laten verrichten, die het echter hardnekkig weigerden, hoewel men hun het driedubbele loon bood. Toen hadden de Italianen het zelf maar gedaan. Maar nog kwam er elke 14 dagen een Italiaansch ritmeester van de „Zerstörungskommission” even kijken of al die motordeelen wel werkelijk omgesmolten werden!

We zagen nog een electrische oven met electroden als boomstammen, afsteken. 't Was heel interessant en heel warm, zoodat we blij waren dat we nu alles gezien hadden, want we hadden ettelijke uren door de gebouwen rondgesjouwd en 't was 12 uur en hoog tijd om te gaan eten, vooral daar we ons ontbijt genuttigd hadden op een tijd als in Holland de hanen beginnen te kraaien.

We trokken met z'n allen naar een „Gasthaus” waar de fabriek ons een middagmaal aanbod, hetwelk zeer geapprecieerd werd door de studenten, aangezien we onder andere ontvaard werden op vleesch en 2 Krügl bier (1 L.).

Gewoonlijk eet men op de „mensa”, de van staatswege (en gedeeltelijk door 't relief) ingerichte studententafel, heel goedkoop en heel slecht. Van vleesch is daar geen sprake, laat staan van bier, zoodat dit met temeer vreugde „hinunter geschluckt” werd. De maaltijd verliep heel gezellig. We raakten spoedig in gesprek met onze Oostenrijksche collega's, waarvan er één meende dat men in Holland zoo'n soort Duitsch dialect sprak. We hebben hem anders ingelicht!

Velen zagen ons aan voor Oostenrijksche studenten, en wilden ze ons iets vragen dan spraken ze ons aan met „Herr Kollege”. Over een afwezige werd ook niet anders gesproken dan „Herr so und so”. Dergelijke beleefdheden leken ons overvullige goede werken, maar gedachtig aan 't spreekwoord „s Lands wijs, 's lands eer”, „Herr”-den en „Kollege”-den we al spoedig mee, alsof we 't altijd zoo gewend waren.

De middag werd besteed met een bezoek aan de staaldraad-fabriek van Felten & Guillaume te Bruck an der Mur; een voor ons zeer interessant bedrijf, daar we hier het geheele proces konden volgen, vanaf de groote walsinrichting, waar geweldige blokken door opeenvolgende triowalsen tot tientallen meters lange slierten werden uitgewalst en deze op hun beurt weer tot dikke draden, tot de rekinrichtingen toe, waar de draad op het juiste kaliber werd gebracht, en eindelijk in geweldige bossen opgehaspeld. Daarna werd er nog verzinkt en afgepast; en werden trekproeven mee gedaan, enz.

Een deel van den draad werd ook direct in de fabriek verwerkt tot spijkers door een zeer vernuftige machine, die in één slag een stuk draad voorzag van een punt en een kop, en, daar ze veel slagen deed, een aanhoudende spijkerregen in den bak deed neerdalen.

Naast de moderne inrichting van de turbine's en het electriciteitswerk, door de rivier gevoed, waren er ook nog antiquiteiten te zien als geweldige staarthamers door een waterrad bewogen en verhamers waarvan de veeren echter voor het meerendeel losgeraakt waren, zoodat het geheel een allerakeligst geklepper veroorzaakte.

Het was inmiddels 5 uur geworden. De fabriek was bezichtigd en we hadden nog 2 uur tijd voor de trein vertrok.

Prof. L. vroeg den studenten wat er nu moest gebeuren: „Wirtshaus oder Spaziergang?” Nu, er ging natuurlijk een algemeen gebrul van „Wirtshaus” op, dus prof. L. klampte een arbeider aan, ging in de houding staan en sprak: „Sagen Sie mal, was ist das grösste Wirthaus in der Stadt?”

Wij vertrouwden echter onze Hollandsche magen niet in die mate als onze Oostenrijksche vrienden en vonden het maar beter om te eclipseeren, welk plan we dan ook na een hartelijk afscheid volvoerden.

En terwijl Herr Professor omringd door zijn op bier-beluste discipelen het „grösste Wirtshaus in der Stadt” opzocht, gingen wij maar liever naar de heuvels achter de stad om in een van de dorpjes daar onderdak te vinden.

C. Hijner.
W. A. G. Weststrate.

BOEKBESPREKING.

LUSTRUMBOEK VAN DEN DELFTSCHEN STUDENTENBOND. 1897—1922.

Dit lustrumboek heeft twee goede eigenschappen, n.l. dat het — in tegenstelling met de vorige jaarboeken — op tijd verschenen is en verder, dat het de stijgende lijn, die het gehalte der laatste jaarboeken aangeeft, heeft voortgezet. Weliswaar is het peil van

„vóór den oorlog” nog niet bereikt — als de voortekenen echter niet bedriegen kan zulks binnen afzienbaren tijd worden verwacht.

Bijzonder goed doet het 's Bestuurs konterfeitsel weer, als vroeger gebruikelijk was, aanwezig te zien ten meerdere luister van het geheel. Latere geslachten, die dit boek onder oogen krijgen, zullen wellicht denken, dat de Siameesche 2-ling zich in praeses en penningmeester gereïncarneerd had; bij eenig overleg zullen zij dan echter deze onderstelling als onhoudbaar moeten verwerpen.

Van de illustraties, nog bescheiden in aantal, zal ik maar niet te veel zeggen. Het omslag is goed wat verdeling en grootte van letters betreft. De beteekenis van de bloemetjes-druiventros ontgaat echter den leek en is weinig origineel.

Van de overige teekeningen onderscheidt zich die bij het epos „Donna Clara”. Deze jongedame, die de schoonheid zelf en voorzien was van prachtige gazellenoogen, vertoont een zóó sprekende gelijkenis met m'n hopita op 't moment, dat ze haar eerste ochtendgeeuw doet, dat ik haar gevraagd heb of ze wel eens als model gefungeerd had. 't Mensch zei echter verontwaardigd, dat ze veel te fatsoenlijk is dan dat ze met schilders en teekenaars omgaat.

De tekening bij Varia is geestig en de beste die er is, terwijl de parodie op de fabriek „Delft” goed geslaagd is.

Wat den inhoud van het Mengelwerk betreft — ja, welke maatstaf moet men aanleggen? Beoordeelt men het Mengelwerk naar de literaire waarde, dan is „Avond aan het Uddeler Meer” verreweg het beste. Ook bevat „Troost” veel goeds en is met fijn gevoel geschreven.

Van de overige proza-stukken vallen een tweetal filosofische beschouwingen op; iets dergelijks herinner ik mij niet in vroegere jaarboeken te hebben aangetroffen. „De Eenzame” heeft wat veel woorden noodig om de strekking duidelijk te maken, maar werpt een helder licht op het onderwerp dat schrijver aanroert. In het „Ding an Sich” is de schrijver m.i. minder gelukkig geweest. De ontwikkelde gedachtengang is voor den „gemiddelden” mensch niet overtuigend om hem tot het inzicht te brengen, dat het wezen der dingen anders is dan hun uiterlijke schijn.

De gedichten zijn slecht, zoowel van inhoud als van vorm. Het is een hol, niets-zeggend woordgerammel, zonder eenig

rythme, zonder eenigen geest. Een uitzondering hierop maakt 't „Klachtenboek”, dat zeer vlot en geestig geschreven is en dan ook een reuzencontrast vormt met de andere „gedichten”.

Over de jaarverslagen kan ik kort zijn. Die van de onderverenigingen staan in mineur.

Het verslag van den D.S.B. heeft den veelbelovenden titel „Geschiedenis van den D.S.B. gedurende de laatste vijf jaar”. Intusschen is alles wat schrijver over de jaren 1917-1920 meedeelt, dat 1919 zich door grooten aanwas van leden heeft gekenmerkt. De titel is dus wel zeer misplaatst. Hinderlijk vooral is het overvloedig gebruik van den lijdenden vorm — een kwaal waaraan verslagschrijvers zich klaarblijkelijk niet meer kunnen ontworstelen. Overigens is het — zeer up-to-date — verslag goed overzichtelijk en is de systematische opsomming aan het eind een gelukkige vondst.

Op één bezwaar wil ik tenslotte nog wijzen, n.l. het onsystematische in de opschriften der diverse besturen en commissiën. Daardoor lijkt het (zie pag. 24) alsof de N.S.O. een Sociëteit heeft. De toevoeging „van den D.S.B.” daar ter plaatse was — in verband met het onmiddellijk voorafgaande — geen overbodige luxe.

Samenvattend komen we tot de conclusie dat het Lustrumboek, naast veel lofwaardigs óók veel bevat, waaraan volgende jaarboekredactiën zich zacht kunnen spiegelen.

Leo.

MEDEDEELINGEN.

De heer Dr. E. Beekman m.i. heeft zich bereid verklaard, een serie Voordrachten te geven over „Philosophie”.

De eerste Voordracht is gehouden op Dinsdag 14 November 1922, te 8 uur, in de Bibliotheek der T. H. (Doelenstraat).

Wie deze Voordrachten-reeks wil volgen, kan kaarten bekomen aan onderstaande adressen; de bijdrage tot de te maken onkosten is voor iederen deelnemer f 2,50 voor alle lezingen tezamen; leden van „Vrije Studie” en van „Sanctus Virgilius” kunnen gratis kaarten verkrijgen.

Boekcentrale, Hertog Govertkade 8.
F. J. M. Bourdrez, Voorstraat 107.
R. A. Jas, Mijnbouwstraat 9.
F. Wijffels, Oude Delft 18.

ADVERTENTIËN.

JOH. A. LOMMERS (6)

MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.
Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

Dames- en Heerenkleermakerij
A. VAN DER VELDEN,
DELFGAUWSCHE WEG 21. (10)
SPECIAAL INGERICHT VOOR
EERSTE KLAS WERK.
STOFFEN VOLGENS DE NIEUWSTE DESSINS.

N. A. DRABBE
CHOORSTRAAT No. 5. (10)
**TAFELZILVER - GOUDEN
EN ZILVEREN HORLOGES**

15

JOH. GRABIJN

Heerenkleeding naar Maat

OUDE DELFT No. 239 - DELFT (10)

TER OVERNAME AANGEBODEN:
36 deelen **GOETHE'S WERKEN**,
in 23 prachtbanden, prijs f 15.—,
en **WIELANDS WERKEN**,
40 deelen in 16 prachtbanden, prijs f 7.50.
Adres: BUITENWATERSLOOT 40. (7)

TE HUUR: (4)

Gemeubileerde ZIT- en SLAAPKAMER.
Adres: VAN LEEUWENHOEKSINGEL 18.

Tegen Januari a.s. aangeboden:
een gemeubil. Zit- en Slaapkamer
zonder pension. (6)
Brieven, onder No. 76, aan het Bureau van dit Blad.

ALLES (10)

wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door **N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND**
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247